

VRŠOVICKÝ

7/2020

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Milé sestry a bratři,
v závěru Matoušova evangelia (Mt 28,16-20) jsou uvedena Ježíšova slova, která říká svým učedníkům při svém

zjevení v Galileji a kterými je povzbuzuje v jejich úkolu při zvěstování Božího slova. Mimo jiné Ježíš učedníkům říká: „Je mi dána veškerá moc na nebi a na zemi“ a „... já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Tyto verše z Matoušova evangelia jsou jedny z nejznámějších misijních biblických textů. Uvádím je zde proto, že i my všichni jsme také misionáři a zvěstovateli Božího slova. A tato Ježíšova slova jsou pro nás povzbuzením, abychom byli i my tím pravým Božím nástrojem k vedení druhých lidí ke Kristu. A k tomu všichni potřebujeme velké povzbuzení. Tím prvním povzbuzením pro nás je, že Ježíš Kristus má veškerou moc (autoritu), a druhým, že je s námi po všechny dny. V tom prvním povzbuzení je použito české slovo „moc“ a to ve významu „autorita“, ne „síla“. Ježíš tedy říká, že má autoritu. V řeckém originálním textu je zde použito slovo „exusia“. České slovo „moc“ má v řečtině také další ekvivalent v řeckém slově „dynamis“. Z tohoto slova pak pochází slovo dynamit. Už sám název napovídá, že význam tohoto slova je „moc“ ve smyslu síly. Řecké slovo „dynamis“ ale v sobě nenese smysl autority jako takové. Dynamit má sice moc a sílu, ale nemá autoritu. Autoritu si může zjednat ten, kdo

dynamit má a s jeho pomocí si chce zjednat autoritu, ale ne naopak. Když apoštolové dostali sílu Ducha svatého, nedostali Ježíšovu autoritu, ale Jeho sílu. Když my přijímáme Ducha svatého, nedostáváme Jeho autoritu, ale také Jeho sílu. Slovo „exusia“ má pak význam moc, síla, vláda a odvozuje se z něho slovo exekutiva - tzn. výkonná moc, např. vlády. Toto slovo znamená víc, než mít pouze sílu.

Když Ježíš o sobě říká, že má autoritu, říká, že má jak právo, tak sílu k jednání. Když má někdo dynamit, má sice sílu, ale nemusí mít právo ji použít. Kristus má právo i sílu – je autoritou. On má všechno a je neomezeným vládcem. Proč ale zrovna porovnávám tato dvě slova? Protože mnoho z nás od Ježíše očekává moc ve smyslu dynamit. Očekáváme, že bude dělat mocné a zázračné skutky, zázračná uzdravení, zázračné činy. Očekáváme Jeho zázračné projevy. Chceme vidět Boží působení a Boží moc. A pokud možno hned. Samozřejmě že Ježíš má neomezenou moc a může učinit cokoli, ale v Ježíšových slovech je řeč o autoritě. Je tady řeč o autoritě, před kterou se potřebujeme pokořit a sehnout. My se ale kolikrát ohýbáme před nepravými, falešnými autoritami. Ježíš nás neujišťuje pouze o své síle, ale o své autoritě, ve které nás posílá zvěstovat Boží slovo. A v tom je pro nás velké povzbuzení. To povzbuzení je v tom, že Bůh má veškerou autoritu včetně autority nad našimi životy a že jsme pevně zakotveni v Jeho ruce a nikdo a nic nás z Jeho rukou nedokáže vyrvat. Máme Boha, který je nejvyšší autoritou v celém světě, vládne všemu a všechno Mu

pokračování na str. 6

POVZBUZENÍ Z LISTŮ MISTRA JANA HUSA

„Já doufám v milosrdenství jeho, že dílo mezi vámi začaté dokoná a nedá, abyste od pravdy Jeho zbloudili, od níž mnozí ze strachu nebezpečností odpadli, obávající se více člověka bídneho než Boha všemohoucího, jenž usmrtiti i oživiti, zničiti i spasiti může, a své věrné v rozličných a těžkých nebezpečnostech zachrániti a dáti jim za malé a cvilkové soužení věčný život radosti nevyslovitelné.“

Husova pastýřská prosba (z roku 1415):

„Také prosím vás, abyste se milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli.“

NEDĚLE V ČERVENCI

5. neděle po svatém Duchu 5. července

Na mysli nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. (Žalm 48, 10-11)

První čtení z Písma: Zacharjáš 9, 9-12

Druhé čtení z Písma: Římanům 7, 15-25a

Evangelium: Matouš 11, 16-19.25-30

Památka Mistra Jana Husa 6. července

Lidé si budou vypravovat o jejich moudrosti a jejich chválu bude opěvovat shromáždění. Jejich jméno žije v dalších pokoleních. (Sira-chovec 44, 15.14)

První čtení z Písma: Jeremjáš 15, 15-21

Druhé čtení z Písma: Římanům 8, 31b-39

Evangelium: Matouš 10, 17-22

6. neděle po svatém Duchu 12. července

Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem. (Žalm 17, 15)

První čtení z Písma: Izajáš 55, 10-13

Druhé čtení z Písma: Římanům 8, 1-11

Evangelium: Matouš 13, 1-9.18-23

7. neděle po svatém Duchu 19. července

Avšak Bůh mi poskytuje pomoc, Panovník je s těmi, kdo mě podpírají. Kéž to zlo odrazí na ty, kdo proti mně sočí! Ve své věrnosti je umlč. (Žalm 54, 6-7)

První čtení z Písma: Izajáš 44, 6-8

Druhé čtení z Písma: Římanům 8, 12-25

Evangelium: Matouš 13, 24-30.36-43

8. neděle po svatém Duchu 26. července

Bůh je v obydlí svém svatém, Bůh, jenž nás usazuje ve svém domě. On dává moc a udatnost svému lidu. (Žalm 68, 6-7.36)

První čtení z Písma: 1. Královská 3, 5-12

Evangelium: Matouš 13, 31-33.44-52

Jr 20, 10-13

Ř 6, 1b-11

ev. Mt 10, 24-39

TEŠENÍ SE NA KOSTEL

Jsou to veliké Boží pravdy každou neděli nám servírovány jako předkrm před večerí Pánovou. Tříkrát čteme v nedělní bohoslužbě z Písma, ale otestujme svou pozornost a zkusme si sami pro sebe říci alespoň to, z jakých biblických knih se četlo. Kdo správně pojmenuje tři biblické autory, jejichž slovo slyšel, může být na sebe hrdý, ale ať to s tou hrdostí moc nepřehání, protože další otázka následuje vzápětí: co si z řečených textů zapamatoval? A abychom o sobě opravdu smýšleli stříživě, jak nám radí Písmo, stanovme si pro to své rozpomínání se, o čem to bylo, že otázka se nevztahuje k textům dnešní neděle, ale k těm, které tady zazněly před týdnem. Ne, nebojte, nikoho zkoušet nebudu, bohoslužba našťestí není soutěž ve znalostech Bible, ani testem paměti. Bohoslužba – Boží služba člověku, má být na prvním místě prostor pro setkání. Potkáváme se mezi sebou navzájem ve společenství církve, zdravíme se jeden s druhým, snad ve většině příznivě reagujeme jeden na druhého, různé řevnivosti, napětí, nesoulady, které se ani nám nevyhýbají, se snažíme odkládat, a těšíme se na setkání. Tak to alespoň mám nastaveno už po léta já, že se těším, ne do nebe, jak se zpívá v jednom spirituálu, ale do kostela, možná do kostela víc než do nebe, protože kostel pro mě v tuto chvíli je něco mnohem konkrétnějšího, než prozatím abstraktní pojem „nebe“. A tak se těším do kostela. Mám oproti vám

výhodu, že mně za moje těšení ještě zaplatí, protože být v kostele je součástí mých pracovních povinností, takže je na místě i celkem oprávněná připomínka: „ještě, aby se netěšil!“ Vy, pokud se do kostela těšíte, do něho nejdete s vědomím, že vám za to někdo zaplatí, spíš s vidinou, že naopak vy budete těmi, kdo nechají svůj obnos v chrámové pokladnici. I proto je vaše těšení se na kostel cennější než to moje. Já do kostela jdu, protože musím, kdybych nechodil, budete si právem stěžovat a biskup se mnou rozváže služební poměr, vy do kostela jdete, protože se vám chce, protože máte náladu na kostel – mě se na mé nálady nikdo neptá, vy jste tu, protože jste stihli autobus či tramvaj nebo metro, protože jste ráno zvítězili sami nad sebou, anebo proto, že je neděle a v neděli se do kostela chodí. A věřím, že mnozí z vás se i těšili. Mám ale pochopení i pro ty, kteří se netěšili, a přesto tu jsou. U nás v rodině to bývají zpravidla mladší děti. Za otázkou: „dneska je bohoslužba?“ cítím určitou obavu, podobně jako z otázky: „jdu zítra do školy?“ Když je odpověď zamítavá: „ne, dneska není neděle, ne, zítra nejdeš do školy,“ nelze si nevšimnout u mladších z dětí znatelné úlevy, že alespoň jedna povinnost odpadá. Čím jsme starší, tím svoje obavy lépe maskujeme tak, že jsou stěží postřehnutelné i pro naše nejbližší. Netěšit se do kostela, ale být v něm, je tak pro mě cennější, než těšit se na kostel, ale pak v něm být duchem

nepřítomný, anebo jen tak, ze zvyku. Tak vidíte, kam mě dostalo mé uvažování o Božích pravdách zjevovaných nám Písmem... Bůh je marnotratný, jak říká Thimoty Keller ve svém fenomenálním výkladu podobenství O marnotratném synu. Tím největším marnotratníkem není v podobenství ten, který všechno prohýřil v cizině, ani ten, který zůstal doma a staral se o otcovo pole, ale Bůh, který znovu a znovu dává šanci každému ze svých nezdárných dětí. A to jsme my všichni. A proto máme kostely na důkaz Boží marnotratnosti - v našem městě a v naší zemi doslova na každém kroku, nelze si nevšimnout toho počtu, a ve většině z nich se čte z Božího slova, modlí se v nich lidé, kteří se tam scházejí, a jsem přesvědčen, že valná část z těch, co tam jsou, se na to těšila tak, jako já, protože ti, kteří se netěšili, nejspíš zůstali doma, nikam nešli, nebo naopak šli úplně jinam.

Cílem těch mých otázek z úvodu nebylo vehnat vás do úzkých, co se týče paměti, přiznám se vám, že když se mě po konci bohoslužby bratr Svoboda zeptá, co má napsat do knihy jako název kázání, často si už nevzpomenu, o čem jsem kázal, a to jsem se na to několik hodin připravoval a měl to i napsané, co teprve vy, kteří jste si ani nedělali poznámky. Chtěl jsem vám zprostředkovat mé přesvědčení o tom, že největší smysl bohoslužby vidím v tom, že nám umožňuje se potkat. To na bohoslužbě vnímám jako to úplně nejdůležitější, až daleko za tím je, co se na ní naučíme, co si zapamatujeme, i co v nás zůstane. Bohoslužbě rozumím jako stanu setkávání, který nám Bůh otevírá a zve nás do něj, podobně, jako o tom čteme ve Starém

zákoně v časech Mojžíšových. Je to prostor pro setkání s Bohem i s druhými lidmi. A Bůh ta setkání šíje individuálně na míru každému z účastníků: někomu ho ušije v pravdách, které nám zanechal v Božím slovu a posluchač je díky tomu osloven a pohnut, a přitom třeba vedle něho je jiný, který si říká: „dneska ale vůbec nerozumím těm textům ani tomu kazateli,“ ale ten je potom Duchem svatým obdarován prožít svatou Pánovu večeri jako omilostňující Boží dotek. Jiný se zas ponoří do duchovních písní – třeba tak, že zapomene, že neumí zpívat, nebo jiného duchovně roztančí hloubka liturgie. Někdo zůstane na povrchu, ale pak ho osloví přátelská atmosféra či milé slovo povzbuzení některého ze spolubratrů či sester. Někdo by se radostí málem roztrhl, jiný pro slzy skoro nevidí, zkrátka každý jsme jiný a každý jsme jedinečný. A všichni potřebujeme slyšet, že Bůh ví o každém našem vlasu na hlavě, a plešatí z toho vyjmuti nejsou, že se nemáme bát, protože máme větší cenu, než hejno vrabců, ale i o ty se Pán stará. Nám pak poslal svého Syna, abychom v něm a s ním našli svůj život, odpuštění a smíření, které nemůže dát nikdo jiný, nežli Bůh, který je naším milujícím otcem (i matkou), tatínkem, k němuž v důvěře může volat: „Abba, Otče!“

Amen

*Kázání o III. neděli po svatém Duchu
v Husově sboru ve Vršovcích 21. 6. 2020*

PROGRAM NA ČERVENEC

5.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
6.7.	pondělí	15 hod.	bohoslužba v Památný den Jana Husa	Betlémská kaple
11.7. - 18.7.	Sborová dovolená, Albrechtice v Jizerských horách			Chata U lesa
12.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží F. Sedlák
19.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
26.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží T. Novák

dokončení ze str. 2

je podřízeno. Je všemocným vládcem. Má moc nad nemocí, nad přírodou, nad každou světskou vládou a mocí, nic není vyňato z Jeho moci. Pokud je tedy Ježíš naše autorita, pak se na Něj můžeme vždy a se vším spolehnout. To druhé povzbuzení je, že Ježíš je vždy s námi. Vždyť jedno z Jeho jmen je „Immanuel“, což znamená „Bůh s námi“. On je s námi vždy a v každé situaci. A tím si můžeme být jisti. Nemůže se nikdy stát, že by řekl, že s námi teď nebude, protože naše problémy zas tak velké nejsou. Nemůže se stát, že s námi nebude, protože bude někde daleko. Nemůže se stát, že nebude mít čas, chuť nebo náladu. Ježíš je vždy a stále s námi! Ježíš nemá autoritu, jen když nás posílá zvěstovat evangelium. On je s námi všude a vždycky a očekává, že se to v našich životech projeví. Pamatujme proto, že máme vše, co potřebujeme, abychom šli se zprávou o Něm do našeho okolí.

Máme mocného Boha. Máme Jeho přítomnost. Máme Jeho dary. A je jen jedna jediná otázka. Jsme tím Jeho dobrým nástrojem? Dáme se použít? Na závěr přidávám modlitbu ze starého vydání Na každý den, který si letos pročítám:

Hospodine, tvůrce pokoje, zamkni moje ústa, chystám-li se mluvit o svém bližním nepěkně. Uzavři moje uši, chystám-li se naslouchat pomluvám. Nech mě nejprve spatřit trám v mém vlastním oku, chci-li soudit druhé. Obměkči moje srdce, cítím-li se uražena. Ztiš můj hlas, když se mě zmocňuje hněv. Zadrž mě, toužím-li prosazovat jen své vlastní názory. Dej mi úsměv, bezelstnost a pokoru, abych i já v našem hádkami, nepokojem a válkami zmítaném světě rozsávala pokoj. Amen.

Radostné a pokojné léto!

Oldřich Nováček

PRÁZDNINY - DOVOLENÁ - VOLNÝ ČAS

Všichni, kteří věnují s náležitou odpovědností svůj čas a své síly práci, mají mít také dostatek klidu a volného času.

(Druhý vatikánský koncil Gaudium et spes 67)

Ty dny, na které se těšíme, se přiblížily a promýšlíme, jak je prožít, využít... Ve sbírce modliteb a krátkých náboženských zamyšlení německého teologa, jezuity Alfonse Pereiry Myšlenky a modlitby jsem našla mnohé podněty - Prázdninová litanie. Přímluvy pro dobu dovolených. (První české vydání připravil v 80. letech 20. století Mons. ThDr. Oto Mádr, exilové vydání. Čtvrté české vydání s podtitulem Mladí lidé a Bůh vydalo v roce 2014 Kartuziánské nakladatelství v Brně. Autor v předmluvě píše: ...jsou určeny křesťanům a lidem, kteří se k Ježíši přibližují... Modleme se za sebe navzájem, aby nám Ježíš pomohl modlit se jeho vírou a uskutečňovat jeho lásku."

Jana Gottwaldová

PRÁZDNINOVÁ LITANIE

Ochraň mne
před nesmyslnými dny nudy,
před dny dny bez modlitby a bez myšlenek na tebe,
před tlacháním a špinavými řečmi,
před skleslostí, prostřednostmi, neovládáním se, před lhostejností.

Prosím tě,
otevři mi oči pro všechno dobré a krásné,
ať má ústa nacházejí slova radosti,
ať jsou mé ruce ochotny dávat a pomáhat,
ať s bdělým duchem přijímám pravdu,
pomoz mi, abych svým životem zvěstoval tebe.

PŘÍMLUVY PRO DOBU DOVOLENÝCH

Prosíme tě
z a v š e c h n y, kteří mají konečně dovolenou, kteří jsou upracovaní a potřebují
odpočinek:
uchraň je od nehody a nebezpečí,
dej, ať znovu přijdou k sobě,
ať prožijí krásné dny a spokojeni se vrátí domů,
z a v š e c h n y, kteří teď cestují a radují se z toho, že se dostali z navyklého

prostředí:

ať z nich spadne všechno břímě, ať se zotaví

a s mnoha novými dojmy nashromáždí i nové síly,

z a v š e c h n y, kteří nemohou jít na dovolenou, protože jsou příliš staří, nebo příliš nemocní nebo prostě nemají dost peněz,

uchraň je od hořkosti.

Dej, ať oni i my poznáme, že život může být naplněný, i když přání zůstanou nesplněna,

z a v š e c h n y l i d i, mladé či staré, kteří se otevřeli, aby objevovali krásu světa,

aby se vrátili do všedních dnů bohatší a byli vděční za všechno dobré a krásné, co na svých cestách směli prožít,

z a n á s s a m o t n é, doma či na dovolené,

abychom byli pohostinní a ochotni pomoci, aby se v našem společenství cítil dobře každý, kdo k nám přijde,

pomáhej nám, abychom smysluplně využívali času..

Dej mi novou sílu: tělu i duchu, nervům. Dej, ať se pak setkávám s lidmi s větší laskavostí a s větší pozorností.

Poslal jsi nás na velikou cestu - cestu našeho života.

Zůstávej při nás na našich cestách - po výšinách i hlubokými údolími.

Dej, ať nezemdlíme a přes všechny okliky dojdeme k cíli, k němuž všichni jdeme.

MODLITBA NA CESTU

Ty jsi cesta – dej, ať po této cestě alespoň vykročím.

Kam vede? To žádné oko nevidělo a žádné ucho neslyšelo.

Důležité je, abych se na tuto cestu vydal. Pak začnu tušit, jaké je v tvém životě skryto tajemství. Děkuji ti, že patřím k putujícímu Božímu lidu. Ty ho vedeš. Ty jsi má cesta.

Dej, ať stále jdu - po tvé cestě.

Tvé slovo je život – působí, že lidé prostí přerůstají sami sebe a silní bez bázně pracují pro tebe. Dej, ať se tvé slovo stane živým i skrze mne, v mých myšlenkách, slovech a skutcích. Učiň své slovo živým – i skrze mne.

Alfonso Pereira, Myšlenky a modlitby

Když se dnes při bohoslužbách díváme na důvěrně známý liturgický prostor kolem bohoslužebného stolu nebo také oltáře, jak se běžně říká v katolické církvi, asi by málokoho napadlo, že právě zde došlo také k mnohým přeměnám a jediné, co se zachovalo z dřívějších dob, je kazatelna. Jeho rámeček je odvozen od historického Ježíšova stolování s učedníky, které se odehrálo v „horní místnosti“ Mk 14,15. Liturgický princip zpřítomnění, uplatňovaný v Církvi československé husitské znamená, že tato jedinečná událost poslední Ježíšovy večeře se v Duchu svatém stává pro účastníky bohoslužeb přítomnou, to jest aktuální událostí, do které může být vtažen každý, kdo ve víře přijímá přítomného Krista jako svého Pána a Spasitele a chce mít podíl na jeho svátostném stole lásky a spásy. Apoštolský kruh se tak rozrůstá o všechny, kteří Kristovo pozvání přijali a v rámci bohoslužebného dění našli své místo uprostřed církve jako obětího společenství okolo společného stolu. Liturgický prostor se spolupodílí na vyjádření této myšlenky sounáležitosti s Kristem a jeho jednotlivé části mají být hmatatelným vyjádřením Kristovy přítomnosti uprostřed shromážděného lidu. Jeho centrálním bodem je bohoslužebný stůl, který liturgika CČSH chápe nikoli jako „příbytek svatosti“ jako je tomu v katolických církvích, nýbrž jako účelný nástroj, pomocí kterého zvěstuje Kristovu přítomnost mezi jeho lidem. Bohoslužebný stůl je proto obdobou stolu z Kristova večeradla, za kterým je přítomný vzkrísšený Pán a spolu se shromážděnou církví slaví svátostný hod. Na příkladu pojetí liturgického prostoru v Husově sboru ve Vršovicích je možné zachytit jeho vývoj i zásadní proměny, které naznačují pohyb v teologickém myšlení CČSH od jejich počátků až do současnosti. Krátce po otevření sboru v roce 1930 naše církev dodržovala ještě v mnoha bodech některé tradiční prvky z prostředí římského katolicismu. Dominantním prvkem uspořádání kněžiště (presbyteria) byla oltářní stěna, před kterou byl vlastní bohoslužebný stůl předsazen. Stěnu zdobily tři pozlacené reliéfy: hlava Kristova, hlava Komenského a hlava Husova. Na samém vrcholku byl umístěn státní znak a nad ním červený kalich se zlaceným dvouramenným křížem. Celkovou kompozici dotvářela dvě husitská slunce v dolní části stěny.

Na levé straně doplňovala prostor kazatelna a na druhé straně podstavec pro bustu Karla Farského s nápisem: „Náboženství bez lásky k lidem není žádné“. Vstupem do presbyteria byly malé dveře ukryté za oltářní stěnou a duchovní jimi původně vstupovali do místa bohoslužby, nikoliv jak je tomu nyní středem shromážděné obce, nýbrž soukromým vstupem zezadu.

V roce 1950 byla provedena celková přeměna. Bohoslužebný stůl byl zmenšen, ale po stranách byly zachovány kazatelna i podstavec s bustou Farského. Do čela presbyteria byl umístěn jednoduchý kříž natřený tmavou barvou. Dveře do sakristie byly zazděny.

Na začátku 70. let s příchodem faráře Františka Adámka se objevuje myšlenka umístit

O LITURGICKÉM PROSTORU

na kříž Tělo Kristovo – Corpus Christi. Tento úkol byl nakonec svěřen Jaroslavu Kruisovi – výtvarníkovi a skvělému varhaníkovi v Husově sboru. Bratr Kruis po delším rozvažování sdělil, že pokud by byla práce postoupena jemu, provedl by Kristovo tělo ve dřevě a nikoli v sádře, jak se původně předpokládalo. Životní dílo se podařilo profesoru Kruisovi po vysilující práci ukončit a v neděli 4. května 1975 byl v pravé části kněžiště vztyčen nový kříž a následně byl osazen Tělem Kristovým.

Dále byla z prostoru kněžiště odstraněna busta Karla Farského a naopak sem byla umístěna křtitelnice jako dar evangelické církve z Ostravska. Křtitelnice také prošla

výrazným zásahem profesora Kruise, který na ni vymodeloval postavu Jana Křtitele a podle jeho svědectví považoval tuto nevelkou práci za své nejcennější životní dílo. Takto dotvořený liturgický prostor sloužil potřebám církve následujících třicet let.

Při adaptaci sakristie a ostatních prostor za presbyteriem v roce 2006 vyvstala znovu myšlenka na další dotvoření liturgického prostoru. (Připomeňme si, že tady bylo dlouhá léta kolumbárium, které mělo dva vchody, na levé a na pravé straně za presbyteriem, zakryté pouze látkovými závěsy.) Jednalo se tedy především o obnovení vstupu do sakristie za bohoslužebným stolem. Zamýšlené dveře by měly v budoucnu plnit funkci celoskleněného okna. Dále šlo o to, jak vyřešit dveře do dvou místností vedle sakristie, protože při pohledu z kostela působily značně rušivě. Bylo rozhodnuto, že nosné sloupy po obou stranách presbyteria se v jejich spodní třetině protáhnou do prostoru bohoslužebného sálu a plynule zalomí tak, že vzniklý oblouk po obou stranách presbyteria bude vyvolávat pocit otevřené náruče. Motiv otevřené náruče má upomínat na Boží lásku, která se nám v Ježíši Kristu nabízí a v zpřítomněné oběti se nám skrze jeho stůl dává poznat.

*Podle článku br. Davida Frýdla z Vršovického Hlasatele, z prosince 2006,
zpracovala B. Marková*

MODLITBA - pokračování

Chtěl jsem oslovit Boha, ale nenašel jsem adekvátní náhradu za slovo Bůh. Teď jsem se ale konečně rozhodl, že ho přece jen oslovím, když znám jeho latinský titul.

Omnipotens Deus, slyšíš mě? Dolétl můj hlas k Tobě?

Nic. Odpovědi jsem se nedočkal. Až jednou... ne, neslyšel jsem nic, ale pojednou jsem měl pocit jakési odezvy. Così se ve mně ozvalo, ale nebyl to On, byl to nejspíš jeho Mluvčí, protože o Bohu hovořil ve třetí osobě. Vyklopil jsem mu své pochybnosti: Ve škole, v hodinách náboženství nám bylo vštěpováno, že prosíme-li vroucně Matku Boží, aby se za nás přimluvila, je to prý ta nejlepší cesta ke kladnému přijetí naší žádosti, protože svou Matku Syn Boží neoslyší. (V téhle souvislosti jsem ponejprv zaznamenal sloveso oslyšet.) Myslím, že tuhle radu museli vymyslet lidé, protože se s něčím podobným v životě setkáváme neustále: je lépe než na ministra, který na nás nemá čas, obrátit se na jeho tajemníka nebo sekretářku a požádat, aby při vhodné příležitosti za nás ztratili slovo. Ale to má příchuť protekce. A aplikovat tuhle praxi v oblasti transcendentna mi připadá poněkud opovážlivé. Proč by se věřící nemohl obrátit se svými prosbami přímo na toho, který pravil: Proste a bude vám dáno?

No a teď se konečně dostávám k mé kompjútrové modlitbě. Vytukal jsem ji do klávesnice velmi opatrně, z obavy, aby nedošlo k překlepu. Oremus - začnu opět pěkně po latinsky, protože patřím ke konzervativní generaci, která se nedokáže s latinskou bohoslužbou úplně rozloučit. Tak tedy Oremus, neboli modleme se:

„Omnipotens Deus, obracím se k Tobě slovy, nikoliv šeptanými rty modlícího se člověka, ale vytukávanými do kláves počítače. Jsi vševědoucí, a tak víš, proč to dělám. Vyřčené slovo je možná upřímnější, ale u počítače, když se mi něco nezdá, je možno to smazat, promyslet a nahradit.“

A tady jsem se trochu vylekal: vysvětlovat Vševědoucímu princip počítače je silně opovážlivé. Je více než pravděpodobné, že On sám si dokáže nešikovný výrok vyměnit za to, co jsem zamejšlel, ale co mě zrovna nenapadlo. Takže ty klávesy počítače jsou tu spíš pro můj vlastní pocit. Pokračuju: „A teď zač se modlím. Potřebuju nutně vědět, zda mé myšlenky se smějí ubírat jen předepsaným směrem, nebo zda je můžu formulovat podle hlasu svého vědomí a svědomí. Zastánci ortodoxie by mě nejspíš s tímto názorem hnali, ale někdy mám pocit, že svou důsledností vyhánějí ze stáda věřících ovečky, které nejsou tak docela prašivé, ale jsou jen postiženy chorobou přemejšlivosti. Žil jsem mnoho let v těsné blízkosti oněch pravověrných křesťanů, kteří nastavovali své uši slovům vyřčeným z kazatelny a už si k nim sami nic nepřidali. Byli to vesměs dobří lidé, ale stejně dobří byli ti, kteří se nad oním slovem vyřčeným z kazatelny dokázali zamyslet a hledali v něm logiku. A to nejspíš neměli dělat - někdy ji totiž našli, ale jindy ne, protože logika se hodí do oblasti sekulárního života a ne k věcem transcendentna. Ale oni ji hledali, a když ji nenacházeli, jali se zvolna ve své víře vlašnět.“

Jiří Suchý

RADA STARŠÍCH

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miloš Měřinský(1967)

Helena Valterová (1939)

Karel Červený (1957)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 19. 6. 2020

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně č. 171, 136 a modlitbami členů RS.

Bratr farář informoval RS, jak probíhal provoz farní kanceláře a duchovní a provozní služby faráře v době koronaviru a vyhlášení karantény od 16. 3. 2020. Husův sbor byl v této době zapojen do distribuce roušek a dezinfekce ve spolupráci s MČ Praha 10.

Aktuální stav hotovosti ke dni 19. 6. 2020: Banka: KB 199 267,93 Kč, MMB 307 123,58 Kč
Pokladna: 59 530,00 Kč. Závazky po splatnosti ke dni 19. 6. 2020 nejsou žádné.

Zahájeno čerpání nové půjčky ve výši 1 000 000 Kč + úroky. Bratr farář seznámil RS s hospodařením NO v roce 2019. Náklady 3 603 000 Kč Výnosy 3 119 678 Kč, účetní ztráta - 333 292 Kč. Výsledek hospodaření + 52 592 Kč (zisk před zdaněním). RS bere na vědomí Svolání výročního shromáždění na 28. 6. 2020 v zákristii Husova sboru.

Desátkové hospodaření 2019. Vybráno 189 220 Kč. Vydáno 127 699 Kč -> Výnos za rok 2019: 61 521 Kč. Celkem získáno s předchozími lety 272 231 Kč

RS schvaluje snížení nájmu pro Café 2018 s. r. o., které v objektu Husova sboru provozuje kavárnu Café Mana v celkové výši 120 000 Kč z důvodu nouzového stavu a nuceného uzavření provozovny.

RS schválila smlouvu s Ondřejem Hanušem na pronájem pokoje č. 2 na ubytovně na období 1 roku. RS odsouhlasila úpravu pronájmů v Divadle MANA dle ceníku platného od 1. 7. 2020. Ředitel divadla je oprávněn stanovit individuální ceny dle potřeby.

RS odsouhlasila projekt zastřešení anglického dvorku u vchodu do Divadla MANA z ulice Na Kovárně dle nabídky dodavatelské firmy v ceně 546 241 Kč.

Plánované akce:

6. 7. 2020 od 15.00 h Bohoslužba v Betlémské kapli s TV přenosem na ČT

11. - 18. 7. 2020 Sborová dovolená v Albrechticích v Jizerských horách

15. 9. 2020 Setkání k 100. výročí CČSH v Husově sboru v Praze 6-Dejvicích

28. 10. 2020 Modlitba za domov v Husově sboru ve Vršovicích.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@hususvbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.